

עז:

עין משפט
נר מצוה

צ א מ"י פ"ג מהל'
 טומאת
 אהלנין
 הלעטוי:
ב [מ"י] פ"א מהל' אבות
 הטומאה הלכה [ז]:
צא ג מ"י פ"ה מהל'
 אסורות
 הלכה יג:
צב ד מ"י פרק י' מהל'
 אסורי ביאה הלכה
 ט"ו טו"ט פ"י ד"ה ק"ד
 פ"ד:

שיטה מקובצת

6] וא"ת והא בולד קרשים
הכל קרוש. ג"כ ע"ן
תוס' זכאים דף קיד ע"א
ד"ה וקסבר:

דבינו גרשום

אמר שליו נמי אסור
ולא צריך קרא לפרוטא:
ואל נצרכה אלא אפי'
שמשאן לעיני קרור
כלומר אפי' בידה ביותר
כעין קרור שמשכילן
ביותר אין טעמא וסומת
נבלות. לעולם לטומאת
אונקלן מביע היא ואי
אונקלן טומאת אונקלן לא
לא ואי טומאת תנינא
דטמטא טומאת אונקלן
שעו שלקו אפי' אפי'
ערות מלקטין טומאת
אונקלן אין טעמא וסומת
דעין עוד חסור דמאס:
ארי אלעזר לא כלו אלא
שעו עמה ולא כשמו
הנה נתקן לעיני שיעתה
מקצתה אסורא בבבילה
דאין שליו בלא דא אלא
דאין עמה אלא דא במעי
בבמה אבל יש עמה ודל
כבעי בהמה דאין חוששין
לדא אלא דאין חוששין
שיעמה ודל שמה ודל
אחר יצא עמה ויעזר חזן
ממחציתו הוה עה השליא
ואסורא בבבילה אלא דאין
אין שי עמה ודל איני
דבנחתה אסורא ממרתח
בבבילה דאין חוששין
לדא אלא דאין חוששין
ארי אימרא ארי אלעזר
הוה אסורא אלא אסורא
קשורה בלדו כי כלומר
מה דנתקן לעיני שיעתה
מקצתה אסורא בבבילה
אלעזר שנספגה ודל במעי
ואין השליא קשורה ביותר
אין אין חוששין
מאותו דא חוששין לולד
אחר שמה יצא עמה ודל
אין ויעזר חזן קשורה
השליא ביותר ולא שנספג
בבבילה אין חוששין לולד
אחר. וכן תנין אפר נמי

אלו ינו אלא שכל
ולד שלא שאן עמה כ'
כלום שלא נמצא עמה
כל כמשיב אכל נמצא
עמה ולד במעיה כ'
שקדור: כ' גי' חותה
ל' אלעד: כ' כלום
ברקסור חלי' מילח;
הרי' מליל חלי' חומר
ש' ולדות כ' כלום
שיש כלום חלי' בהמה
היה יעוף חלי' חן אלא
היה חותה ונחמה חלי' אלא
היה לה שפיר חומר שמי
עלי' חומר ש' ולדות אם
היה זכרם חוששין שמה
בחי' חומר נקבה חיה
כל במעיה ונחמין חלי'
חומי' ש' ולדות חשב
שכונים (שמיטין וס') ח'
בבואה: ח' חומר חלי' חמה
לה ימי טהרה אלא ל' י'
ימי: ממכרת שפחה
חומר ישימנה לטכור.
כלומר מחלת ישראל
בבואה: מ' ש' חומר כ'

בהמה המקשה פרק רביעי חולין

בנבלתה ולא בעור ולא בעצמות. וזאת מחלו לא מימי
מחני' העור והרועט (לקמן ק"ה) דמן כהדיו העור
אילו מעטרף לטמא טומאת נבלות וי"ל דמימי' מהכל משום דכיה
כר רב חנא קאמר עלה לא נכרה אלא עשאן לניקי קדרה דאמנ'
מזי לא מימר דמחני' איטריך
למשמיעין משום צירוף דאין מעטרין:
ולא בעור. כשאין עליו כוים כשר
דהכי אמר העור והרועט
לקמן ק"ה: והסם נמי דרשין בנבלתה
על פקולת טומאה ושקולין הן:
המפלת מן הבטה ודחי. לא
הו' מזי למיחנה נבל

רבה בר רב חנא לא
ציקי קדרה לעולם טו
חמור דמאים: שלא
לא שנו אלא שאין ע
ולד אין חוששין לולד
אין עמה ולד בין יש
אחר איני והא א"ר יו
אלעזר אלא אי אתמר
לא שנו אלא שאין
קשורה בולד אין חושש
אמר אנו אינו אלא
עמה ולד בין קשורה
בולד אין חוששין לולד
ירמיה לחומרא אמרה
דר' אלעזר ¹² המפלת
ושליא עמהן בזמן שכן
לולד אחר אינה קשורה
חומר שני ולדות שני
שפיר של שליא שמי
שפיר: המבכרת שהפ
אמר רב איקא בריה
יולדות דבר קדוש
דבר שאינו קדוש בבב
וכל היולדות יולדות
נקבות סמוך מיעוטא
והוה להו זכרים מיעוט
מ"ט רובא בר מיקד
אותה: ¹³ אב"י ורבא ד
ישש בו רפואה אין
¹⁴ אין בו רפואה יש בו
והתניא אין שמיש
וטעונו באבנים בשלמא

בזכירה כשיטה מתקנה יש עמה ולד והא ספק ספקא הוא שמה
אין כאן ולד אחר ואפי' אמר' י' כאל שמה אין בזהו מתקנה רובא
ולד ובספ"ק דבבא קמא (דף י"א.) ששעה דבספק ספקא שרי דרייקין
המיה דאין מתקנה שיהי בלל ולד אלא ש' מתקנה בלל בלל וזה הוה
למה למשרי בספק ספקא וי' דבנתינת דקמי שמה אינו ש' בלל
הבאה אחר הולד ולעיל איירי בשלל הבאה קודם ולד אי נמי
למאורה בזכירה משום דגורנין מתקנה אטו רובא דמסיק בנ"ק:
מסוך מיעוט דנרמא למצוה הנקבות כו'. וזה דקמן בספ"ק
דבטורא (דף כ"א.) בהמה גסה ששפעה חזרת דם הוה
הוה תקבו ונפטר מן הבטורה ולא אמרינן שילכנה לגלגים מהאי
שעמא דהכא דהתם לא אמרינן תקבר אלא כדי לפרסם דנפטרה
מן הבטורה דלאחר התם ומה שאין דומה לומר ש' כן אלא משום
קושיא דפרק אר' חייא דלמר ויל מאחר דלניה מטמאה במגע ובמש
פרסום אלא דלארצי חייא לא יוחא ליה כל ש' שתקבר משום ש'
רובא בר מירקש הוא. משום דלכא נדמה ללך קדוש תמא רוב
בסוף פרק י' (כל הקרבעות) (דף י"א.) דקאמר אבל בללא ט'
העול מזהמה קדוש קדוש וי"ש נדמה דמנוח במרובה (ד"ק עה.
במאן דלמר ולדות קדשים במעי אמן כן קדושים וזהו למאן דא'
מזכיר קדוש בבטורה דלארצין וכליותיהם מרובי שר' אי נמי א'
דמות דיוה ללך קדוש: וי' היטב נוספות וז'

הדרך שלך ב

לעומתם נגזר. אם נעשה בשר להחשב כנגזל הממור עומה: לא
למטעניו דהא ודאי לאו בשר ניהו: אלא שנעשה יציק
קדרה. בשלן הרבה עם חבלין: לעולם לעומתם אוכלין. (סו"מ)
אם אישית דהם עור ששלחו מיא ובעור בזהם אחרת קמירי אבל

עור חמור מאיס: אלס שאין עמה
ולד. בחזקה שבפנים: אלס יש עמה
ולד. ורואים אנו ראשו ורובו לפנים:
אין חוששין. שמא עוד היה לולד אחר
עם זו ואלס ושליו זו שלו היא חסר
שבפנים כבר יצאה שליתו ומ"מ שליו
זו אסורה דשמה של ולד אחר הימה:
וכאמר ר' ירמיה לחומרא אמרה
ר' אלעזר. דבר זה שהיה מחמיר
מר' יוחנן: לנ. אסורה בחליה:
דמשמע אפילו יש עמה ולד בפנים:
אלס שאינה קשורה בו. דהאס איכא
למימר לזה שבפנים הימה שליו אחרת
וממזה וימחה ושליו זו של ולד אחר
הימה וימחה ואלס: אלס קשורה בו
ודאי שליו זו של הימה וממזה
בחייה: ור' יוחנן אמר אנו אין
לנו. שהאס אסורה בחליה: אלס
שליו. שימחה מקדשה ואין עמה
ולד בפנים דהאס חיישין שמא יולד
מחיו הולד עס: אלס יש עמה ואלס

אפי' אינע קשורה צו מומרת
דערייזע תלינ' לה: מין כהמא סיס
ודק. ורבען היא דלמרי במסכת
נדה (דף כה:). כל שאין צו מלוות
אדם ארצי ארצי כל חוששין לנדר
אחר. ואס נפסח הקבר בלא דס
דחול' ליה יבישחא טהרה: אינע
קשורה כסן דריני מעיל. על אשה
הזאת: חומר שזי לדרוס. דחוששין
שזא בלא צילא וזל גמור נקבה
ותשכ עליו לנקבה ואפי' צלידה
יבישחא טמאה שבעים דין נקבה
נמשל ספק ולד אחר וגס חומר
זה נמשל עיה וזאמר ולד זה משל
זו ולל איה כה ולד אחר וזו אינע ולד
ואין לה שום ימי טוהר והיינו חומר
שזא לא נחלא זה ערה קייזי' במסכת
נדה (דף כה:). והפלתא שליטא
לזכר ולנקבה וזומנין לה מיצא ימי
טוהר של זכר דאין שליטא בלא ולד
אכל לזו אין ימי טהרה: שטא נימוח
גמור: שזא שליטא זו. והוא היה לז
שפיר: ושטא נימוחה שליטא של אפר
זכר. ושטא זו ולז שליטא הימא, אלא

שאלו לן בין קבורה לשחינה קבורה: מ"ט. שינינה לכללים ולא
ממסקינן לה בשליל הכבוד: דבר הקדוש בכבודו. אם היה זכר:
קוטבריטי"א. רחל שילדה מין עו או עו שילדה דומה
לרחל ואמרין בכבודו (יב). דלא קדיש דכתיב אך נדבר שור (במדבר
עז) עד שמהל הוא שור ובכבודו שור: וכל יולדת בן כבוד לילד מאלה
וזכרים ואלה נקבות. הלכך וזה או ספק דבר ספק נקבה ונקבה לא
קקדשה ואח"ל זכר הוא שמה דגמה הוא: הוו לכו זכרים מיטו"א.
וילמיטו"א לא חיששין: רובא דר מיקדש הוא. בין זכר ובין נקבה
מוחזק מדרגה: יס בו משום רטוא. כגון משקה או ס או לחם
שלושה על המכה: אין בו משום רטוא. כגון עשויין שלשה על
ההולי כגון קבורה שלא בפרשת דריס וכיוצא בהם שדומין לניחוש:
דליכחש

ואמאי תקבר ומשי כדי לפרסמה כו' בלאו הכי נמי היה צריך לטעם
וזה כיון דלפניו ילידה דבר הקדוש לא בעי קבורה משום דבטל:
ואם כולה ואפ"ה א' ויהא בולד קדושם הכל קדוש כדמוכה במחורה
ועל דמדרגותיהן א' אתה מואל אלא גילדות קדושם לאתמל כלאים
דקאמר השתא כלאים מרבה ליה נדמה מצביא וי"ל דסוגיא דהתם
בתיבתא הן בדישי א' והא' דנפל קדוש הכא היינו משום דליפתין
ו' למאן דאמר בדישי אמן קדושם נקט הכא רובא משום דליכא
פד: ד: ד"ה ומוציא ועוד שם קרי. דרש"ה וקסנר

מה המקשה

הדרן עלך בהמה המקשה

מקדש הוא כלומר בין זכרים בין נקבות כולן קדשים הן אם בהמת קדשים היא שהפילה. אילן שמשיר פירותיו כלומר טוען פירות יותר מדאי עד ששוכרין ענפי אילן: כי היכי

מסורת הש"ס

(א) עירובין כח: (ב) נדה
 ט: (ג) שבת סז: (ד) [שבת
 שס וע"ש] היטב ובפרש"י
 [דהתם], (ה) ז"ל ומתניתא,
 (ו) [ע"י תוס'] לקמן קבו:
 ד"ה בנבלה, (ז) [ז"ל
 רכ], (ח) [ז"ל יש בקדושת],
 (ט) [ליתא שם אלא בכורות
 ג:].

תורה אור השלם

וְכִי יָמוּת מִן הַבְּהֵמָה
אֲשֶׁר הִיא לָכֶם לֶאֱכֹלָה
הַנֶּגַע בְּנִבְלָתָהּ יִטְמָא עַד
הָעֶרֶב:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה יובא וכו' והא
דנפל קדוש. עיין זכמים דף
מד ע"ב תוס' ד"ה ומולא:

အမှတ် ၁၂၆

קונטרפייט"א
[קונטרפייט"ט].
דומה לאונ אחר.

מוסף רשמי*

[illegible]